

LUDWIG
MÚZEUM

WORW
ERWIN WURM
MUBM

EGYPERCES MUNKÁK. A SZOBRÁSZAT MINT PROGRAM

2018. 07. 06. - 09. 23.

ONE-MINUTE WORKS. SCULPTURE AS A PROGRAMME

W

ERWIN

R

U

WURM

M

EGYPERCES MUNKÁK A SZOBRÁSZAT MINT PROGRAM

2018. 07. 06. - 09. 23.

ONE-MINUTE WORKS SCULPTURE AS A PROGRAMME

A kiállítás kurátorai / Curators of the exhibition: FABÉNYI Julia, KÉSZMAN József

Kurátorasszisztens / Assistant curator: PETRÓ Zsuzsanna

Grafikai kivitelezés / Print production: Dessin Design

Szerzők / Authors: KÉSZMAN József, PETRÓ Zsuzsanna

Fordítás / Translation: IVACS Ágnes, MIHÁLY Árpád, PETRÓ Zsuzsanna

Olvasószerkesztő / Copy Editor: IVACS Ágnes

Fotók / Photos: SOMOGYVÁRI Ágnes, Studio Erwin Wurm, VÉGEL Dániel

© **Studio Erwin Wurm, HUNGART, 2018**

Grafikai terv és nyomdai előkészítés / Graphic Design and Prepress: ANDORKA Tímea

Nyomda / Printed by: Keskeny Nyomda

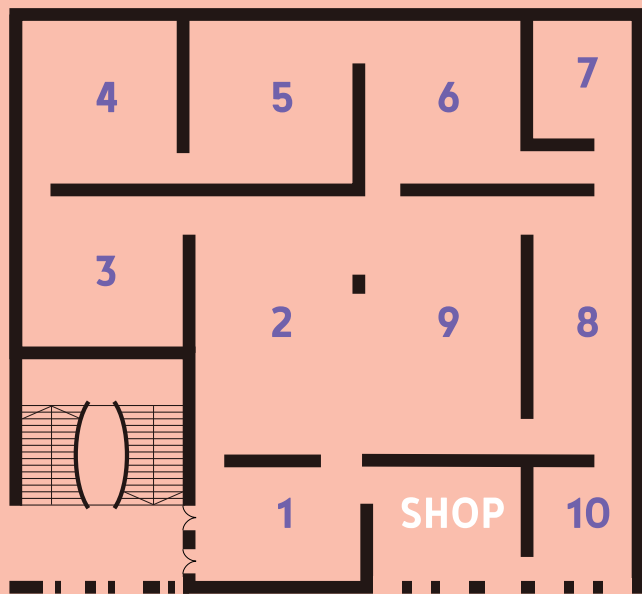
Felelős kiadó / Responsible Publisher: FABÉNYI Julia,

a Ludwig Múzeum – Kortárs Művészeti Múzeum igazgatója

Director of Ludwig Museum – Museum of Contemporary Art

Kiadja / Published by: Ludwig Múzeum – Kortárs Művészeti Múzeum

Ludwig Museum – Museum of Contemporary Art, Budapest

- 1** INFORMÁCIÓS TEREM / INFORMATION ROOM
- 2** RUHASZOBROK / CLOTHES SCULPTURES
- 3** HERMÈS-SZOBROK / HERMÈS SCULPTURES
- 4** LEITATÓ-SZOBROK / DRINKING SCULPTURES
- 5** AKCIÓSZOBROK / PERFORMATIVE SCULPTURES
- 6** DE PROFUNDIS / A MÉLYSÉGBŐL / FROM THE DEPTHS
- 7** DOKUMENTUMFILM / DOCUMENTARY
- 8** EGYPERCES SZOBROK / ONE MINUTE SCULPTURES
- 9** METSZETT SZOBROK, AKCIÓSZOBROK,
EGYPERCES SZOBROK / DISSECTED SCULPTURES,
PERFORMATIVE SCULPTURES,
ONE MINUTE SCULPTURES
- 10** ÖNARCKÉP UBORKÁKBÓL / SELF-PORTRAIT
AS GHERKINS

A SZOBRÁSZAT

MINT PROGRAM

A kortárs osztrák művészeti színtér meghatározó alakja, Erwin Wurm arra tesz kísérletet, hogy alapjaiban fogalmazza újra a szobrászatról való gondolkodást. Totalizálja a szobrászi alkotás fogalmát, miközben elfordul a hagyományos plasztikai minőségektől (tömeg, térfogat, volumen, felület, anyag-technika, stb.), és a hétköznapi tárgyakban-dolgokban találja meg jelentésközvetítő eszközeit. Így fordul figyelme a plasztikában kevésbé használatos anyagok, médiumok felé: és textillel, papírral, műanyagokkal kísérletezik, de dolgozik fémekkel is.

Radikálisan eltérő alkotásai belső időrendje is: míg a legtöbb klasszikus szobor a múltó idő ellenében az örökkévalóságnak készül, Wurm munkái villanásnyi ideig léteznek, vagy lenyomatként őrzik létrehozójuk közvetlen behatásait. Felfogásában a szobor nem önmagában és önmagáért való dolog, hanem egy időbeli alkotófolyamat terméke, alkalmasan megválasztott és kimerevített pillanat, ráadásul a szobor onnantól létezik, hogy valaki (belső, mentális képként) elgondolja – a fizikai megvalósítás gyakran másodlagos. A néző aktív bevonása az alkotófolyamatba, a kigondolás és a megvalósítás különválasztása mind olyan lépés, amely meghatározza a művész további munkáinak szellemiségét. Legtöbb műve sajátja az ironia, gyakran a szarkasztikus humor.

Wurm a festészet analitikus vizsgálata felől jutott el a világ mint lehetséges szobrászati állítás felfogásig, amellyel átértelmezi közvetlen környezetét, illetve az abban megjelenő tárgyakat. Minduntalan kizökkenti a nézőt hétköznapi beállítódásaiból, kibillent megszokott komfortzónánkból. A számos szobrászati pozíció felvázolásával lehetőséget teremt a nézőpontváltásra a befogadó számára, szórakoztatva vonja be a szemlélőt a műbe, aki passzív szemlélőből aktív résztvevő-létrehozóvá válik. A kiállításon eltérő koncepciójú szobrainak, alkotásainak sorozataiból láthatnak az érdeklődők átfogó válogatást.

SCULPTURE

AS A PROGRAMME

A seminal artist of the contemporary Austrian scene, Erwin Wurm seeks to redefine the very foundations of how we think about sculpture. He totalizes the concept of the sculptural work, while he relegates traditional plastic qualities (mass, volume, surface, material and technique, etc.), and finds the means that communicate his meaning in everyday objects. This was why he took an interest in materials and media less commonly used in sculpture, such as textile, paper and different plastics, though he also works with metals.

The temporal dimensions of his works are also radically different: while most classic sculptures are meant for eternity, to persist through passing time, Wurm's works may exist only for the blink of an eye, or may carry impressions of their maker's direct interventions. He understands the sculpture not as a thing in and for itself, but as the product of a creative process that takes place in time, an aptly chosen and frozen moment, not to mention that the sculpture exists from the moment someone imagines (visualizes) it, and physical execution is often secondary. Making the viewer an active participant in the creative process, distinguishing invention and execution: these are the salient characteristics of Wurm's mentality. Most of his works are marked by irony, often by sarcastic humour.

An analytical examination of painting was the starting point of the path that led Wurm to an understanding of the world as a possible sculptural statement, with which he can reinterpret his surroundings and the objects in it. He keeps upsetting the conventional position of his audience, forces us to abandon our comfort zone. By outlining several positions for the sculptor, he makes it possible for the recipient to change their viewpoints, involves them in the works in fun ways, and lets the passive observers become active participants and creators. This exhibition presents a comprehensive selection from different series of sculptures and other works, which represent a wide array of concepts.

1954-ben született Bruck an der Mur-ban (Ausztria). /

Born in Bruck an der Mur, Austria.

Jelenleg Limbergben él és dolgozik. /

He currently lives and works in Limberg.

1974-77 Művészettörténeti és germanisztika tanulmányok /

Reads art history and German studies,

Karl-Franzens-Universität, Graz

1977-79 Hochschule für darstellende Kunst, Salzburg

1979-82 Szobrászati tanulmányok, Hochschule für Angewandte Kunst, Bécs (professzora: Bazon Brock) / Studies sculpture at the University of Applied Arts, Vienna, with Bazon Brock as his professor.

Stúdiók a bécsi képzőművészeti akadémián (Akademie der bildenden Künste) / Studies at the Academy of Fine Arts, Vienna.

1983 asszisztens a bécsi Technische Universität Plasztikai formálás intézetében / Assistant at the Technical University of Vienna, Institute for Plastic Modelling.

MA diplomát szerez / Earns his MA degree.

1995 vendégprofesszor a párizsi École des Beaux Arts szobrász tanszékén / Guest lecturer at the sculpture programme of the Paris École des Beaux Arts.

1996-97 vendégprofesszor a linzi Universität für industrielle und künstlerische Gestaltung szobrász osztályában / Guest lecturer at the sculpture programme of the Linz University of Art and Design.

2002-06 Universität für angewandte Kunst, Bécs; Művészeti és Kultúratudományi Intézet, művészetpedagógia szak / University of Applied Arts, Vienna, Institute for Art and Cultural Studies, Art Education Programme.

2007-10 professzúra a bécsi Universität für angewandte Kunst Képző- és Médiaművészeti Intézetének Szobrászat és Multimédia Tanszékén / Professor at the Sculpture and Multimedia Programme of the Institute for Fine and Media Art, University of Applied Arts, Vienna.

2014 óta az osztrák művészeti tanács tagja / A member of the Austrian Arts Council since 2014.

Alkotói aktivitás, életút számokban: több mint 110 egyéni kiállítás világszerte, mintegy 1000 csoportos kiállításon szerepelt, több tucat díj/kitüntetés, 16 ország 64 gyűjteményében található meg munkái.

His career in numbers: over 110 solo exhibitions around the world, participation at more than 1000 group exhibitions, dozens of awards and distinctions, works in 64 collections in 16 countries.

R

„Videóim, fotóim és könyveim –
kivétel nélkül: szobrok”
(EW)

“My videos, photos and books –
they’re all sculptures, without exception.”
(EW)

www.erwinwurm.at

ERWIN WURM

KIÁLLÍTÁSAI 2018-BAN / EXHIBITIONS IN 2018:

Kunstmuseum Luzern, Svájc / Switzerland

Albertina, Bécs / Vienna, Austria

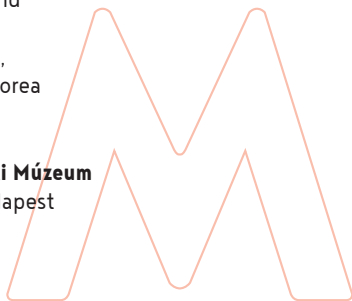
Public Art Fund, New York, USA

Villa «Le Lac» Le Corbusier, Festival
Images, Corseaux, Svájc / Switzerland

HyundaiCard, együttműködésben
a Tate-tel (in cooperation with Tate),
Szöul / Seoul, Dél-Korea / South Korea

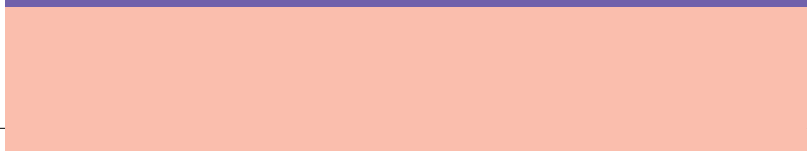
Ayala Museum, Makati City,
Fülöp-szigetek / Philippines

Ludwig Múzeum – Kortárs Művészeti Múzeum
(Museum of Contemporary Art), Budapest

ENTERIÓR (RUHASZOBROK) / Interior (Clothes Sculptures)

RUHASZOBROK

Erwin Wurm munkásságában mintegy harminc éve jelen van a külföldi textillel, ruhákkal való foglalatosság. A ruházat, amely határfelület külső és belső között, az emberi létezés szempontjából a külvilág és az én elhatárolását testesíti meg, emellett számos kulturális-társadalmi jelet hordoz. A szobrászat lehetséges határait, szerepét kutatva a művész a szobrok jelentésközvetítő anyagait-eszközeit is keresi. Technikai irányba tágítva a felmerülő képzőművészeti médiumok körét, figyelme a nem-hagyományos szobrászati anyagok felé fordul: textillel, papírral, műanyagokkal kísérletezik (*Textile Objects - Clothes Sculptures*). Ruhák, öltözékek szerepelnek szoborként (sajátos helyzetbe hozva) a 80-as évek végén készült munkái egy részében. Wurm kiforgatja eredeti összefüggésükből a textileket: műveiben már nem tárgyként jelennek meg, hanem képként lógnak a falakról, vagy éppen a speciális hajtogatásmód eredményeként szobrászati karaktert nyernek. Már ekkor feltűnik a szöveges-rajzos utasítástól kísért objekt az alkotó munkásságában: a látogatóknak ruhákat kellett magukra öltetniük, majd gondosan összehajtogatva passzentosan belehelyezni azokat egy dobozba (*Instruction Boxes*, 1988-1994). Wurm a textilalapú szobrok esetében is átértelmezi a tárgy (anyag) és környezete viszonyát, amikor többnyire egyetlen alapvető gesztussal – nagyítás, arányok eltolása – kiforgatja eredeti összefüggésükből azokat. Nagyméretű falpulóverei vászonként feszítve, festményszerű kontextusban jelennek meg, míg óriásira szőtt, installatív alkotásai (*Szvetter*) melegen otthonossággal ápolják, védik a falat, vagy éppen térelhatároló-térelválasztó elemként függenek-kanyarognak a kiállítóterben.

Szobrászati értelemben a szőtt-varrott, rugalmas alapanyag a hagyományos szobrászati elemek – tömeg, súly, volumen, felület – ellentéte, ahogyan a megváltoztatott arányok is eltávolodást jelentenek az emberi test méretarányaitól, a képzőművészeti ábrázolás kánonjától. Wurm kiüresíti a mindannyiunk által ismert, hétköznapi ruhadarab eredeti jelentését, funkcióját, hogy szobrászati anyagként tekintsünk rá, miközben a formatartalom megőrzi a kiindulási tárgy kulturális összetevőt. A hordott ruhadarab mint a szociális jelzőrendszer része számos információt nyújt viselője életéről, társadalmi helyzetéről, divatról és korról, miközben nyilvánvalóan hozzájárul az identitás megteremtéséhez, társadalmi reprezentációjához. A személyes és a megszemélyesített, az elidegenített és alkalmazott jelentéstartalmak közötti folyamatos átmenet, az azokkal való finom játék végigkíséri az alkotó ruhaszobrait.

CLOTHES SCULPTURES

Erwin Wurm first made textiles and clothes a part of his work around thirty years ago. As a surface, clothes not only demarcate the subject from the outside world, but also convey cultural and social meaning. As he explores the limits and functions of sculpture, the artist also studies those materials and means of plastic art that communicate meaning. Pushing the envelope of possible media in the technical direction, he experiments with such non-traditional materials as textile, paper and different kinds of plastic (*Textile Objects - Clothes Sculptures*). In some of the works he made in the late 1980s, pieces of clothing and outfits are placed in peculiar conditions and act as sculptures. Wurm removes the textiles from their original contexts: they are no longer objects in his works, but are hung on the wall as framed pictures, or gain a sculptural quality thanks to the special ways in which they are folded. The period saw the appearance of the first graphical-textual instructions that accompanied some of the works: exhibition visitors were to put on pieces of clothing, and then fold them carefully and place them snugly in boxes (*Instruction Boxes, 1988-1994*). With the textile-based works Wurm follows his practice of reinterpreting the relationship of the object (material) and its environment, when he removes the clothes from their original context, usually by means of a fundamental gesture, such as enlargement or the changing of proportions. The large wall-pullovers are presented like paintings, stretched like canvases, while the vast woven installations (*Sweater*) create a warm cosiness as they cover the walls or wind around the exhibition space like partitions.

In sculptural terms, the sewn or woven, elastic base material provides the opposite of the qualities of the traditional elements of plastic art - mass, volume, weight, surface -, just as the altered proportions depart from the scale of the human body, the canon of artistic representation. Wurm voids the commonplace pieces of clothing of their original meaning and function, so as to make us consider them as sculptural materials, while the forms retain the cultural components of the original object. As parts of a system of social signifiers, the clothes we wear reveal much about our lives and social status, about fashion and the age, while evidently contributing to the identity that is created, to social representation. Wurm's clothes sculptures are marked by a ceaseless transition between, and a subtle play with, personal and personified, alienated and applied meanings.

< SZVETTER

Sweater / 2018

pamut, fém / wool, metal

VEDD MAGADHOZ KEDVENC FILOZÓFUSÁIDAT! >

Take Your Most Loved Philosophers / 2002
egyperces szobor / One Minute Sculpture

EGYPERCES SZOBROK

Erwin Wurm a 90-es évektől kezdve készíti egyperces szobrait, amelyek sajátosan értelmezik a kortárs szobor fogalmát. Valamennyi munkája esetében az alkotás létrehozásának folyamata áll vizsgálódása középpontjában. A művész által készített rajzos használati utasítás alapján maga a látogató hozza létre a szobrot, ő hajtja végre a tervet. A műalkotó folyamat végén a kiállítóteremben néhány percre létrejövő, rövid ideig látható, élő testek közreműködésével megalkotott szobor áll, amely idejét tekintve efemer, ám a szobor lényegét az utasításban potenciálisan örök-ké őrző műalkotás formájában jelenik meg. Az alkotó-létrehozó hétköznapi tárgyakkal, dolgokkal lép kapcsolatba, melynek során a mindennapok bármely anyaga-eszköze szobor tárgyává válhat. A művész a környezetétől elidegenedett, komor mementóként magasodó szobrok látványát írja felül műalkotó gyakorlatával, ugyanakkor hozzájárul a szobrászat mibenlétét firtató kortárs diskurzushoz: újabb tartományokkal bővíti a kiterjesztett szobrászati mező akciórádiusát, humorral tölti meg a klasszikus szobrok hideg pátoszától elhódított plasztikát.

Felfogásával Wurm újragondolja a szobrászat fogalmának érvényességi körét, ezzel alapjaiban kérdőjelezi meg a szobrokkal kapcsolatos befogadói elvárásokat, egyben kísérletet tesz a szobrászat időbeli, társadalmi és interaktív dimenzióinak újraformálására. Művei fontos eleme a szerzőség és a megvalósítás különválasztása, majd újraegyesítése a nézőben: a látogató aktív résztvevőként és az élő szobor szerkezeti elemeként hozza létre a munkát. Az *Egyperces szobrok* darabjaiban a tárgyakkal való közvetlen fizikai kapcsolat válik képalkotó jelentőségű aktussá, a szobor pedig egy performatív gesztus rekvizitumaként, kimerevített szituációként valósul meg. Wurm legtöbb *Egypercese* vicces helyzet, ugyanakkor komoly kihívást jelentő testgyakorlat is. A szöveges leírás nyomán a néző által kivitelezett szoborral az alkotó pontosan szemlélteti, hogy mielőtt fizikailag megvalósulna, eredetét tekintve egyetlen szobor sem egyéb, mint a fejünkben lévő belső mentális kép. A művész *Egyperces szobrai* inspirálták a Red Hot Chili Peppers 2003-as *Can't Stop* című dalának klipjét, amelyben az együttes tagjai több Wurm-féle élő szobrot is előadnak flakonok, dobozok, vödörök kreatív felhasználásával.

ONE MINUTE SCULPTURES

Erwin Wurm has been making the one minute works, his distinctive take on the concept of contemporary sculpture, since the 1990s. In each case, the inquiry focuses on the process wherein the work is created. Wurm provides illustrated instructions, which the visitors of the exhibition can follow to create the sculpture—to realize the plan. With the creative process completed, there stands a sculpture in the exhibition space, which incorporates living bodies: though ephemeral – visible only for a few minutes –, it is a work of art that holds the essence of a sculpture in the instructions, potentially perpetually. The creator-realizer comes in contact with everyday things, and in the process, any ordinary material or object may become the subject of a sculpture. The vision of statues alienated from their surroundings and towering like so many grim mementos is overwritten by this creative praxis, which also contributes to the contemporary discourse on the nature of the art form: it enlarges sculpture's extended field of action, and imbues with humour the plastic art that is won over from the cold pathos of classical sculptures.

Wurm's approach reinterprets the concept of sculpture, and questions the very foundations of what recipients expect from works of plastic art, while it also attempts to reshape the temporal, social and interactive dimensions of sculpture. The distinction between originator and realizer is a key component of his works, which go on to reunite the two in the viewer: visitors create the works as active participants and as structural elements of the living sculptures. In the *One Minute Sculptures*, direct physical contact with objects becomes an act whose consequence is an image, while the sculpture comes into being as the requisite of a performative gesture—as a frozen situation. Most of Wurm's *One Minute Sculptures* are both funny situations, and highly challenging physical exercises. With the sculptures that the viewers complete on the basis of the instructions, the artist accurately demonstrates that before it becomes physical reality, no sculpture is, as regards its origin, other than a mental image in our heads. The video clip of *Can't Stop*, Red Hot Chili Peppers' 2003 song, was inspired by the *One Minute Sculptures*, with the members of the band performing several of Wurm's living artworks, putting bottles, boxes and buckets to creative use.

A FESTÉSZET ELMÉLETE / Theory of Painting / 2005-2014
a közönség adja elő / realized by the public

HERMÈS-SZOBROK

Erwin Wurm 2008-ban hozta létre *Hermès* sorozatát a híres divatcég férfiruharészlegét vezető Véronique Nichanian felkérésére és együttműködésével, amely a luxusmárka párizsi bemutatótermében, majd további nagyvárosok kiemelt üzleteiben került kiállításra.

A ruházat, az autók, a házak, a bútorok és általában minden társadalmi státuszszimbólumként funkcionáló vagyontárgy állandó motívum Erwin Wurm művészetében. A ruházatra második bőrként, védőburokként tekint, amely nemcsak eltakar, hanem formát is ad testünknek. Öltözködésünk segítségével határozzuk meg a külvilág felé sugározni kívánt énképünket, végeredményben létrehozva saját társadalmi szobrunkat.

A *Hermès*-munkák ezt a társadalmi szoboralkotási folyamatot reprezentálják absztrakt formákon keresztül. Azáltal, hogy a státuszszimbólumként értelmezett, így önálló jelentéssel bíró ruhadarabokat az emberi testtől szinte teljesen elvonatkoztatva kocka, téglatest vagy más élettelen entitást idéző formákra feszítve mutatja meg, reflektorfénybe állítja a gyakorlati funkciót felülíró szimbolikus jelentésréteget. A felöltöztetett absztrakt formákhoz csatolt végtagok az antropomorf jelleg megidézése ellenére még inkább rávilágítanak a művek groteszk voltára.

Művészet és divat szimbiózisa hosszú múltra tekint vissza. A 20. század legismertebb művészei, mint például Salvador Dalí vagy Picasso nevéhez számos jelentős divat- és jelmeztörténeti alkotás kapcsolódik, de a kortárs művészeti szcénában is gyakori művész és divattervező együttműködése. Így hozott létre társalkotóként közös kollekciót Damien Hirst és Alexander McQueen vagy összművészeti divatbemutatót Daniel Buren és Louis Vuitton. Maga a Hermès vállalat is rendszeresen emeli be képzőművészek munkáit kollekcióiba, 2010-ben pedig saját művészeti rezidencia programot is indított.

Képzőművészet és divat, művészet és kereskedelem összefonódása, a művészet eszközeinek piaci célra való felhasználása esetén óhatatlanul felmerül a művészi integritás kérdése vagy egyenesen megkérdőjelezése. Mennyiben tekinthető művészi alkotásnak a kereskedelmi célra készült, a piac szabályait szem előtt tartani kénytelen alkotói folyamat eredménye? Eladja-e magát a megrendelésre vagy tömegtermelésre dolgozó művész?

Hermès projektje kapcsán Erwin Wurm kiemelt figyelmet szentelt ennek a kínos kérdéskörnek. A sorozat kizárólag művészeti és kiállítási célokra való felhasználhatósága révén biztosította munkája feddhetetlen utóéletét, a divatházat inkább egyenrangú partnerként, mint megrendelőként értelmezve.

HERMÈS SCULPTURES

Erwin Wurm created his *Hermès* series in 2008 commissioned by the company's head of menswear, Véronique Nichanian, which debuted in the brand's main showroom in Paris, before travelling to further selected flagship stores around the world.

Clothes, cars, houses, furniture and objects, which serve as status symbols, are constant motives in Erwin Wurm's oeuvre. The artist considers clothing as second skin, or a protective shell, which not only covers our body, but also shapes it. We define our personality towards the outside world through our clothes, essentially creating our own social statue.

The *Hermès* works represent this sculptural process through abstraction. By stretching the garments onto cubes and forms based on inanimate objects, the artist directs our attention towards the symbolic connotation of these garments instead of the clothes' practical side. The out-of-place limbs attached to the abstract shapes emphasise the grotesque appearance of the sculptures.

The symbiosis of art and fashion has a long standing history. When thinking about some of the most famous artists, who have ventured into the realm of fashion, we can mention Salvador Dalí or Picasso. Furthermore, the contemporary art scene has also produced a few notable collaborations, such as Damien Hirst's and Alexander McQueen's joint collection, or the artistic fashion show by Daniel Buren for Louis Vuitton. Hermès itself has worked several times with distinguished fine artists to create outstanding collections. The luxury brand even launched an artist residency programme in 2010.

When talking about collaborations between art and fashion, or the practice of adapting artistic techniques and media to create consumer goods, we inevitably start questioning artistic integrity. To what extent can we consider a work specifically created for commercial use, following the rules of the open market, to be art? Does an artist sell himself, when working on commission or when designing goods for mass production?

While working on his *Hermès* project, Erwin Wurm admittedly considered this rather delicate issue. As a result, he decided to agree to the commission with the condition that the works are to be exhibited exclusively as an art project and will not be used as promotional material. Furthermore, he treated the project strictly as an equal artistic partnership rather than commissioned work.

< HIPNÓZIS II. (KABÁT)

Hypnosis II (Coat) / 2008

akril, fa, ruha / acrylic, wood, clothes

ÖNARCKÉP UBORKÁKBÓL (RÉSZLET) >

Self-portrait as Gherkins /
Selbstportrait als Essiggurkerl / 2011

akril, festék, vas / acrylic, paint, iron

ÖNARCKÉP UBORKÁKBÓL

Az osztrák konyha tradicionális alapanyaga, a mindenkori szalámis kenyér elengedhetetlen kísérője – az uborka vagy ecetes uborka a címadás aktusa révén válik a művész énjének szimbólumává.

Erwin Wurm mindig is előszeretettel nyúlt hétköznapi, tárgyakhoz, banális eszközökhöz munkássága során, rávezetve a befogadót, hogy új fényben lássa a megszokottat, vagy további jelentésrétegekkel ruhazza fel az őt körülvevő tárgyi környezetet. A művész értelmezése szerint e fallikus szimbolikát is hordozó termésnek minden egyes darabja egyszeri és megismételhetetlen, mint zöldségfajta azonban határozottan felismerhető, beazonosítható, akárcsak mi, az emberi fajt alkotó egyedek. Az egyenként posztamenszre helyezett, realisztikus részletességgel kidolgozott uborkaszobrok között nincsen két egyforma, így heterogén, mégis összetartozó egységként állnak előttünk a művész hagyományos értelemben vett képmása helyett.

Az ábrázolandó fizikai valójának behelyettesítése a művészetben azzal a felismeréssel együtt jelentkezett, hogy az ön- és általában a személyiségábrázolás valójában lehetetlen vállalkozás. Már a 18. századi filozófus és művészetkritikus, Denis Diderot is felröptette egy róla készült portré kapcsán az emberi személyiség komplexitását megragadni kívánó képi ábrázolás hiábavalóságát. A festmény vagy szobor csak egy adott pillanatban és helyzetben megélt redukált érzelmi állapotot képes megörökíteni. Következésképpen minden portré és minden önarckép hazudik: elvesz, hozzátesz a képmáshoz, idealizál vagy éppen deformál. Egy zöldség tehát ugyanannyira lehet hű reprezentációja az énnak a művészi szándéktól függően, mint a hagyományos értelemben felfogott portré.

A 20. században az egységes romantikus világkép felbomlásával párhuzamosan bekövetkezett az énfelfogás elbizonytalanodása, fragmentálódása. A „*Ki vagyok én?*” kérdésre már nem tudunk egyértelmű, megnyugtató választ adni. A behatárolt, egysíkú énkép helyére a tulajdonságok, személyiségjegyek és narratívák komplex halmaza lépett, amelyet belső és külső szándékok, valamint társadalmi szerepeink is folyamatosan alakítanak. Személyiségünk, reakcióink nemcsak kronológiai értelemben, hanem szituációról szituációra is változnak a külvilággal való interakciónk fényében.

Így lesz egy több darabból álló uborkainstalláció és nem egyetlen uborka a modern ember, férfi és kortárs művész énjének tükröződése. Jellegtelen, a csoport része, mégis egyszeri és megismételhetetlen, fallikus alakja kissé komikus. Sokrétű, változatos, heterogén részek szavakkal leírhatatlan egésze.

SELF-PORTRAIT AS GHERKINS

A traditional food item in Austrian cuisine, the beloved side dish to accompany a ham sandwich – the gherkin or pickled cucumber becomes the symbol of the artist through the act of naming his work.

Erwin Wurm has always preferred to use everyday, banal items and tools in his creative process, forcing the viewer to see these common objects in a fundamentally different light, and to provide further layers of meaning to his own material environment. The artist himself sees this phallic-shaped vegetable as something unique, yet unmistakably recognisable as a certain type of vegetable, similarly to us, individual living organisms who all belong to the one human race. The realistic gherkin sculptures, placed on pedestals one-by-one, are all one-of-a-kind. This way, they form a heterogeneous, yet coherent group, standing in for the artist's self-portrait.

The practice of using pseudo imagery in lieu of the realistic human form as portraits evolved alongside the realisation that it is virtually impossible to depict a person's inner essence. As early as the 18th century, Denis Diderot philosopher and art critic bemoaned the futility of artistic portrayal of the complexity of the human personality. A painting or sculpture only captures a fleeting moment in the constant flux of thoughts and feelings. Consequently, every portrait and self-portrait is fake: they add or subtract features, idealise or deform. Therefore, the model of a vegetable can represent the 'self' just as well as a traditional realistic portrait.

In the 20th century, the break-up of the wholesome world view inherited from the Romantic era resulted in the destabilisation of the view of the self. We cannot give an obvious, closed answer to the question of "*Who am I?*". The limited, one-dimensional self gave way to a fragmented personality, consisting of a complex cluster of features, characteristics and narratives, constantly affected by our intentions, interactions, as well as our status and role in society. Our personalities constantly change not only chronologically, but also from situation to situation, defined by our interactions with the outside world.

This is how an installation made up of a bunch of gherkins instead of one single vegetable becomes a self-portrait of the modern man and contemporary artist. Plain and unassuming, yet one-of-a-kind, its phallic shape slightly comical. An indescribable array of heterogeneous and diverse particles.

AKCIÓSZOBROK (ENTERIÓR) / Performative Sculptures (interior)

AKCIÓSZOBROK

A művész eltérő jellegű, változatos eredetű/témájú szoborcsoportjai (*Függesztett pulóverek, Párnák, Tárgyak, Bútorok* stb.) összefogó megjelölésére használja a performatív szobrok elnevezést. Valamennyiben közös, hogy deformitást szenvedett tárgyak a művészi beavatkozás célobjektumai, amelyek lehetnek közönséges, hétköznapi tárgyak-eszközök vagy éppenséggel ismert, ikonikus épületek méretarányos modelljei. Wurm a művek alapjául szolgáló modelleket és agyagtömböket szó szerint megtámadja: üti, veri, rúgja és kaszabolja, hogy azután az eredményt bronzba, vasba, alumíniumba vagy műanyagba öntse, és festékkel vagy patinával vonja be. Haragját alkotófolyamattá alakítva felnagyítja, eltúlozza a szobrászat gesztusát és gúnyt űz abból. Ezekkel a műveivel Wurm érzelmi síkra tereli az alkotói folyamatot, és pszichológiai keretbe helyezi a szemléltető perspektíváját.

Wurm performatív szobrainál a középpontban az alkotás folyamata áll, ami leolvasható a művész teste keltette számtalan lenyomatról. Munkái a művészi indulat (*furor*) kortárs emlékművei. Míg az *Egyperces szobrok* fontos eleme a szerzőség és a megvalósítás különválasztása volt, a performatív szobrok alkotása során a művész újra egyesíti a szerző és a kivitelező személyét.

„Az indíttatást” – mondja Wurm – *„az az érzés adta, hogy elveszítettem a közeli kapcsolatot a műveimmel és egyre jobban eltávolodtam tőlük, mivel – mint sok más művész a generációmban – elkezdtem a dolgokat másokkal kiviteleztetni. Van egy ötletem, terveket készítek, de másvalaki ülteti át a valóságba. Ez azt a nagy veszélyt rejt magában, hogy elveszik az érzelmi kötődés és a művészi kapcsolat a művel. Egyszer csak feltűnt nekem ez a tendencia, és megpróbáltam visszafordítani a folyamatot. Arra törekedtem, hogy ismét minden szobor magán viselje az én fizikai beavatkozásom nyomát. Eközben rájöttem arra, hogy a »fizikai beavatkozás« sokféleképpen értelmezhető. Lehet ez valakinek a keze nyoma a szó szoros értelmében, de rá is lehet lépni valamire vagy ráfeküdni. A fizikai kapcsolat a fontos, az, hogy egy tárgyba, amely keletkezőben van, beavatkozom és erővel a saját képemre alakítom. Beavatkozom egy tárgyba és deformálok azt, ezáltal valami új keletkezik: a performatív szobor.”*

A cselekvő beavatkozás és a passzív tárgyi lét szembeállítása, a dolgok mulandósága feletti kaján öröm egyaránt visszaköszön a performatív szobrokról, ahogyan a tárgyakhoz fűződő gyakran fetisztikus viszonyulásunk és cselekvéseink kritikai szemléletére való törekvés is megjelenik bennük: egy adag „kritikai cinizmus”, miként alkotójuk fogalmaz...

PERFORMATIVE SCULPTURES

Performative sculptures is an umbrella term the artist uses to denote groups of works that are diverse in nature and origin/theme (such as the *Hanging Pullovers*, *Pillows*, *Objects*, *Furnitures*, etc.). What they have in common is that the objects of artistic intervention are deformed things, from everyday objects to the scale models of well-known, iconic buildings. Wurm literally attacks the models and blocks of clay that serve as starting points for works: he hits, kicks, bashes and slashes them, and then goes on to cast the results in bronze, iron, aluminium or plastic, and coats the sculptures with paint or patina. Transmuting his fury into a creative process, he amplifies or exaggerates the gestures of sculpture, and mocks them in the act. With the works Wurm magnifies the emotional dimensions of the creative process, and provides a psychological frame for the viewer's perspective.

Wurm's performative sculptures focus on the process of creation, which becomes manifest in the countless impressions made by the artist's body. These works are contemporary memorials to artistic frenzy. While the distinction between originator and realizer is a key component of the *One Minute Sculptures*, the two are reunited during the creation of the performative sculptures.

"I was motivated," says Wurm, "by the feeling that my connection with my works had ceased to be close, and the distance was growing because like so many other artists in my generation I had started to have things executed by others. I have an idea, I make plans, but they are realized by someone else. There is considerable danger in this, that of losing emotional attachment and artistic connection to the work. When I recognized this tendency, I tried to reverse the process. I sought every sculpture to bear the marks of my physical intervention. Then I realized 'physical intervention' can be understood in all kinds of ways. It may be the impression of your hand in the strictest sense, but you can also step on or lie on things. What matters is the physical contact, the interference with an object that is in the making, and the forceful transformation of it to my image. I interfere with an object, deform it, and something new emerges in the process: a performative sculpture."

The performative sculptures are equally informed by the contrast between active intervention and passive physical existence, a tongue-in-cheek glee over the transience of all things, and a critical stance towards the often fetishistic attitudes and actions with which we relate to objects—a dose of what their creator calls "critical cynicism"...

◀ HÁZROMBOLÁS + A WALLSTREETEN ÜLVE

House Attack / 2012 / performansz, részlet / performance, still

Sitting on Wallstreet / 2016 / patinázott bronz / bronze, patinated

FRANCIS BACON-FALISZEKRÉNY >

Francis Bacon Hanging Cabinet / 2010

fa, fém, festék, palackok / wood, metal, paint, bottles

LEITATÓ SZOBROK

A művész 2011-ben mutatta be új szobrászati ciklusának munkáit, az átalakított bútorokból létrejött objektjeit. A preparált tárgyak enteriőrbe szervezve, gyakran tapétával díszített fal előtt jelennek meg – valódi funkciójuk ideális háttérrel nyújtani a kényelmes leeresztedéshez. Nagyrészt az 50-es, 60-as évek tömegbútorainak megmaradt darabjait építi át, amelyek így a tárgy-kultúra, a művészet és a design határán mozognak. Az alkotó beavatkozása nyomán a lakberendezési használati eszköz funkciója megváltozik, ülőbútor és bárszékény válik belőle. Wurm a számos titkos rekesszel, italtartóval és üléssel ellátott szekrényeket gyakran híres, emblemikus alkotóknak (Pollock, de Kooning, Wols, Francis Bacon stb.) dedikálja, akik maguk sem vetették meg az alkoholt, a különféle tudatmódosító szereket.

A bútornak látszó tárgyak szerepe összetett: helyet biztosítanak a talajvesztettség eléréséhez, a társas magány szituációjának kialakításához. A tréfás szobor magában hordozza a tragikumot, az ember önelvesztésének mozzanatát. A létrejött megzavart tárgy ember nélkül üres, használatbavétel nélkül céltalan. Annyiban is hasonlítanak az *Egyperces szobrokhoz*, hogy olyan eleven ember-tárgy műalkotások, amelyek esetében maga a néző realizálja az alkotó elképzelését. A látogató szabad akaratából hoz döntést, hogy részt vesz-e a szobor kivitelezésében, azaz leeresztedve kellemetlen helyzetbe kerül, önként megfosztva magát szabad akaratától.

A szüleink és nagyszüleink korából származó bútorok sajátos időjegyet, a múltba merítkezés és emlékezés dimenzióját testesítik meg, miközben egy elidegenedett világról tudósítanak, az otthonosság ellentétét érzékeltetik. Pszichológiai értelemben a leitató szobrok a freudi „das Unheimliche” szinonimái, Marc Auge fogalmával a helyek és nem-helyek színterei is lehetnének. Az ivás mint társas cselekvés, mint a külvilág és a belső közötti kapcsolat médiuma a résztvevők, emberek közötti viszonyok tematizálása révén a relációesztétika kategóriájába illeszkedik. A wurmi részvételi alapú eleven szobrok olyan programszerű kulturális-művészeti gyakorlat eredményei, amely minden látott vagy képzelt képet, látványt szobornak tekint.

DRINKING SCULPTURES

The artist presented the works of a new series of sculptures, objects made from converted pieces of furniture, in 2011. The prepared objects are presented in combinations, as room interiors, often complete with papered walls; their real function is to provide an ideal background to getting drunk in comfort. He usually converts original pieces from the mass-produced furniture of the 1950s and 1960s, and the results straddle material culture, visual art and design. The creative intervention changes the function of the pieces, which end up as seats and cocktail cabinets. Wurm often dedicates the cabinets, which are complemented with secret compartments, drink holders and seats, to some famous, emblematic artist (Pollock, de Kooning, Wols, Francis Bacon, etc.), who didn't mind a drink or two, or some other mind-altering substance.

The objects that look like pieces of furniture have a complex function: they provide a place for leglessness, for the establishment of a situation of social solitude. Each funny sculpture also has a tragic aspect, is a reminder of self-destruction. The confused objects Wurm creates are empty without humans, purposeless when not in use. They are similar to the *One Minute Sculptures* in that they are living human-material artworks for which the creative concept is accomplished by the viewer. It is up to the visitor to take part in the realization of the sculpture, to get drunk and find themselves in an awkward situation, to willingly give up on their free will.

The furniture from the youth of our parents and grandparents represents a distinctive temporality, a dimension of immersion in, and remembrance of, the past, while serving as mementos of an alienated world, suggesting the opposite of cosiness. In psychological terms, the drinking sculptures are synonymous with what Freud called the uncanny (*das Unheimliche*), and what Marc Auge referred to as non-places. As a social activity, and a medium for the establishment of connection between the world within and without, drinking falls, through the thematization of interpersonal links, in the category of relational aesthetics. Wurm's participation-based living sculptures are the results of a programmatic cultural-artistic practice that considers everything seen or imagined a sculpture.

LEITATÓ SZOBROK (ENTERIŐR) / Drinking Sculptures (interior)

DE PROFUNDIS / A MÉLYSÉGBŐL

„De profundis clamavi ad te, Domine.”
„A mélységből kiáltok, Uram, hozzád.” (Zsolt 130)

A fotósorozat címét kölcsönző zsoltárszöveg a zenetörténet és a világirodalom számos alkotója számára szolgált inspirációul Bachtól egészen Oscar Wilde-ig. A fájdalmas fohász az elveszett, magára hagyott ember kiáltása a létezés legsós bugyraiból. Erwin Wurm fotósorozatában saját halandóságával, az öregedés kegyetlen folyamatával és önnön férfiaságának hanyatlásával néz szembe.

A fotókon életük delén jócskán túlhaladt, ruhátlan férfitestek láthatók gótikus és kora reneszánsz vallásos ábrázolások szereplőinek jellegzetes pózaiban. A modellek Erwin Wurm kortársai, közvetlen környezetében élő művészbarátai és kollégái, de önarcképet is találunk a válogatásban. A művész sorstársai felsorakoztatásával igyekszik kiterjeszteni saját öregedésélményét, ezzel is enyhítve egzisztenciális magányát.

Nem hagyományos értelemben vett portrékat láthatunk azonban, a modellt álló művészek nem autonóm személyiségekként, hanem lecsupaszított emberi testeként állnak előttünk.

A vallási jelentéssel bíró pózok performatív megvalósításával saját testük szobraivá válnak. Wurm a középkori vallásos művészetben megjelenített testtartásokon keresztül vizsgálja a spirituális ember modern kori ábrázolási lehetőségeit.

DE PROFUNDIS / FROM THE DEPTHS

"De profundis clamavi ad te, Domine."
"From the depths, I have cried out to you, O Lord." (Psalm 130)

The title of the series was borrowed from a verse in the Book of Psalms, which has inspired a number of artists throughout history, such as Bach or Oscar Wilde. This sorrowful psalm is essentially the desperate plea of man crying out from the darkness of the abyss.

In his photographic series, Erwin Wurm aims to tackle his own mortality by facing the brutal process of ageing and losing one's virility. We see an array of naked male bodies, undeniably well beyond their best years. The bodies are contorted into typical postures known from gothic and early renaissance devotional art. By performing or rather recreating these sacral postures, the men become statues of their own bodies. Wurm explores the representational possibilities of the spiritual man through medieval religious poses in art.

Erwin Wurm turned to his immediate environment for models: to his artist friends, neighbours and colleagues. As often during his career, the artists did not shy away from using themselves and their own body as his subject, either.

The artist aims to line up his contemporaries alongside his self-portrait in order to expand his personal experience, thus alleviating his own existential loneliness.

A szomorú, lemondó, öregedő testeken a művész szimbolikus erőszakot tesz az átfestés, ráfestés gesztusával, amelyet kétféleképpen valósít meg: vagy önarcképskcikeket, pálcikaembereket, esetleg feliratokat rajzol a meztelen testfelületekre, vagy akrilfestékkel elnagyolt, erőszakos ecsetvonásokkal festi át a fotót. A fénykép felületét megtörő vaskos vonalak körbeölelik a testeket, és átírják kontúrjaikat, esetenként alapjaiban megváltoztatva formáikat, visszataszító mutánsokat létrehozva vagy nőies jegyekkel felruházva azokat. A hozzáadott festékréteg hol jótékonyan eltakarja, hol éppen ellenkezőleg, fájdalmasan reflektorfénybe állítja a megereszkedett bőrt, a felpuhult húst, a ritkásodó szőrzetet vagy petyhüdt nemi szervet. A már-már zavaróan előtérbe helyezett testrészek úgy követelik figyelmünket, ahogy az öregedő szervezet az idő előrehaladtával egyre inkább betölti gondolatainkat, éppen hanyatlása következtében.

A valaha viruló férfitest csaknem érzéki ábrázolásával az öregkor deszexualizált társadalmi képére is reflektál a sorozat. Az időskor antikvitás óta uralkodó felfogása szerint a folyamatosan romló fizikai állapottal együtt a szexuális vágy is elhal a kor előrehaladtával. A művészi kreativitás és a potencia párhuzamba állítása nem idegen a képzőművészeti diskurzustól sem. A művész történelmi interpretációiban világokat létrehozó, teremtő isten, akinek művészi termékenysége szorosan kapcsolódik férfiúi teremtőerejéhez. Mit jelent az öregedés, a test leépülése a férfinak, és mit jelent a lassú hanyatlás a művész számára?

What we see, however, are not portraits in the usual sense. The models here don't appear as autonomous personalities, but merely as naked human flesh.

Wurm commits a violent act by painting over the apathetic images of these ageing bodies. The final effect is achieved through two different methods: he either draws stick figures or self-portrait sketches onto the naked surfaces, or paints over the photo with aggressive, rough brushstrokes. The burly lines breaking up the surface of the photo envelope the bodies, while re-writing their contours, sometimes radically altering their original forms. This technique creates an array of weird mutants or lends feminine contours to the masculine shapes. The added layer of paint both benevolently covers up, or painfully highlights flashes of sagging skin, soft flesh, thinning hair or flaccid penis. The almost disturbingly emphasised body parts demand our attention, just like our ageing bodies require more and more care as time goes by.

The peculiarly sensual depiction of the once blooming male body reflects on the desexualised representation of old age in our culture. According to the general perception of ageing since antiquity, sexual desire declines with time, along with the gradual deterioration of our physical state. The parallel between creative power and virility is a common discourse within fine art, as well. Historically, the artist has always been seen as a demigod, creating worlds with the power of his imagination, whose artistic creation has always been compared to his masculine power. What does ageing, and physical decline mean to the man and what does it mean to the artist?

< DE PROFUNDIS. CÍM NÉLKÜL (MARSHALL) 1.

De Profundis. Untitled (Marshall) 1 / 2012

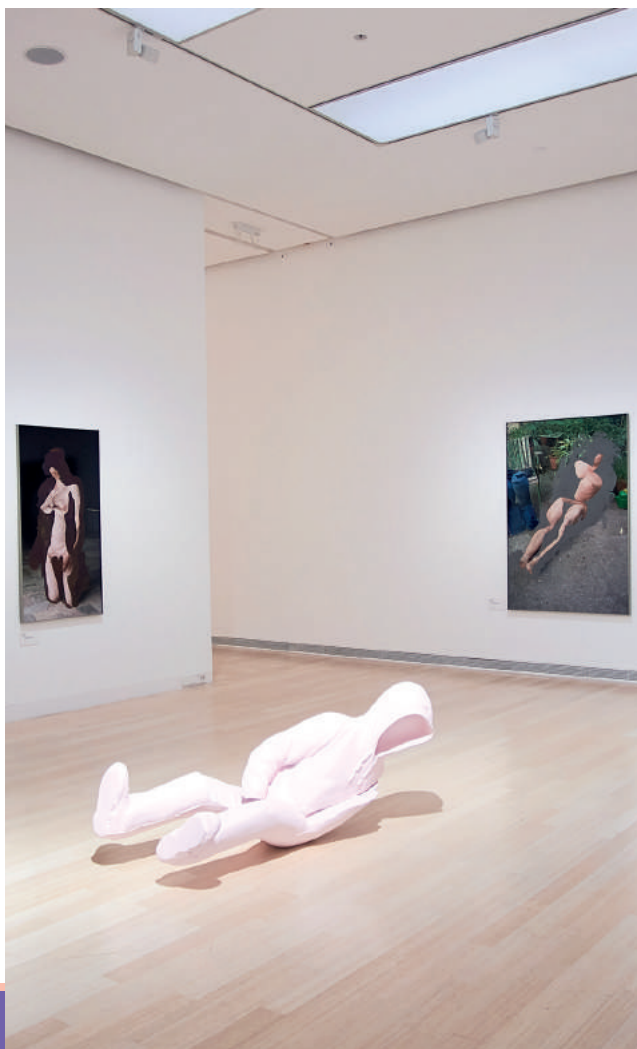
akril, színes fotó / acrylic on C-print

CÍM NÉLKÜL (NAGY N) >

Untitled (Big N)/ 2017

bronzöntvény, festék / bronze cast, paint

METSZETT SZOBROK

A *Verschnitt Skulpturen* vagy *Metszett szobrok* című sorozat a művész pályafutása kezdete óta foglalkoztató elméleti felvetések, formai kísérletek kiforrott megjelenése klasszikus értelemben vett szobrászati alkotásokon.

Míg szobrászként formai kutatásainak fókuszában a tömeg mint a szobrászat esszenciája állt, az eredetileg festőnek készülő művész mindig is vonzódott a színekhez és azok tömegalakító képességéhez. A szín nemcsak másodlagos konnotációkat, hangulatokat képes előhívni, hanem képes akár egy adott felület anyagi minőségét is átírni. A *Metszett szobrok* esetében a matt, porózus felület és a fehér vagy halvány rózsaszín tónus révén a néző törékeny gipszöntvényekre asszociál súlyos bronztestek helyett. A szobor valódi alapanyaga, a bronz így nem csupán színét, hanem tömegalakító erejét veszíti el a festékréteg alatt.

A szétvágott emberi testek darabjaiból összeállított, látszólag véletlenszerű kompozíciók megcsonkított mutáns gnómokra emlékeztetnek. Fejek, karok vagy ruha által nem takart testrészek csak elvéve jelennek meg a sorozat szobrain. A fizikai test helyett az azt takaró ruházat kerül előtérbe. Az ábrázolt testek kizárólag a viselt ruhán, azaz a külső burkon keresztül érintkeznek a külvilággal, bár a kettévágott testrészek óhatatlanul felfedik belső lényegüket is, rávilágítva a külső-belső élet kapcsolatára.

Öltözékünk geometriai formákból összeállított sík felület, amely attól a pillanattól válik háromdimenzióssá, amikor az emberi test formáit magára ölti. A felvett formára kimerevített ruhadarab a benne lévő emberi testtömegtől megfosztva csak egy üres burok. Az üres, mégis plasztikus ruhaformációk negatív tömegükkel az emberi test helyét felvevő „Ersatz”, azaz helyettesítő objektumok lesznek. Akárcsak a ruházat, a bronzöntés technikája is a pozitív-negatív tömeg ellentétére épül: a látszólag tömör gipsztömbnek tűnő szobrok valójában vékony bronzréteg határolta üres terek.

DISSECTED SCULPTURES

The *Verschnitt Skulpturen* / Dissected Sculptures series tackles theoretical questions and formal experimentations that have intrigued the artist since the outset of his career. His long standing experiments have boiled down to the sculptural works of the series, almost in a classical sense.

Erwin Wurm's main focus is the idea of „mass“ as the core essence of sculpture. Originally aiming to be a painter, he has always been fascinated by the notion of colour and its mass-altering quality. Not only can colour evoke secondary connotations and atmospheres, but also transforms the material quality of a certain surface. Due to their matte and porose surface, as well as their white or light pink tint, the *Verschnitt Skulpturen* appear to be plaster casts rather than heavy bronze objects. The real raw material of the sculpture, the bronze loses not only its colour under the layer of paint, but its mass quality, as well.

The seemingly random compositions assembled from dissected human body parts evoke the image of mutant gnomes. Heads, arms or body parts in general not covered by clothing rarely appear within the series, thus thrusting the clothes themselves into the limelight. The bodies hidden underneath can only interact with the outside world through the clothes worn on the surface: their outer shell. In spite of their isolated state, the dissected forms inevitably reveal their inner qualities, mirroring the correlation between the inner and outer world.

Our clothes are essentially two dimensional surfaces assembled from geometric forms, which only become three dimensional when worn. When garments envelope our body, they take on its three dimensional shape. Without their living and breathing content, however, they are but empty shells. The hollow, yet sculpturesque clothes formations assume the role of the human body, thus becoming so called „Ersatz“ or substitute objects. Similarly to clothing, bronze casting is also based on the clash of positive and negative mass: the seemingly solid plaster blocks are in effect merely hollow bronze shells.

KIÁLLÍTÁSI ENTERIŐR (RÉSZLET) / Exhibition detail

AZ IDIÓTA II. /
The Idiot II
2014
fa / wood

borítókép /
cover image:
EGYPERCES
SZOBOR /
One Minute
Sculpture
1997

LUDWIG — KORTÁRS
MÚZEUM MŰVÉSZETI
MÚZEUM

Müpa Budapest | H-1095 Budapest, Komor Marcell u. 1.
Tel.: (+36 1) 555 3444 | info@ludwigmuseum.hu
ludwigmuseum.hu | facebook.com/ludwigmuseum | ludwigmuseum.blog.hu

A kiállítás nyitva: 2018. 07. 06. – 09. 23.
Július 13. – augusztus 21.: kedd – vasárnap, 10:00 – 18:00
Augusztus 22. – szeptember 23.: kedd – vasárnap, 10:00 – 20:00
A múzeum hétfőn zárva.

The exhibition is open: 06. 07. – 23. 09. 2018.
July 13 – August 21: Tuesday – Sunday, 10 a.m. – 6 p.m.
August 22 – September 23: Tuesday – Sunday, 10 a.m. – 8 p.m.
The museum is closed on Mondays.

Támogatók /
Supporters:

Médiapartnerek /
Media partners:

ARTMAGAZIN

WE ♥ BUDAPEST